

[Holger K. Nielsen]

frem for at vi hver for sig skal til at have et større privatforbrug.

Vi vil gå til valg på, at der skal føres en rigtig grøn politik i dette land, og at der skal være grønne afgifter også i erhvervslivet. Det har vi forhandlet med regeringen om; vi er ikke kommet nogen vegne på grund af CD, men det bliver et vigtigt tema i valgkampen. Vi vil gå til valg på et øget demokrati i vores samfund, og vi vil gå til valg på, at vi skal fastholde de danske undtagelser i det nationale kompromis.

Så vil jeg sige, at jeg ikke fik et ordentligt svar fra hr. Frank Jensen i første omgang.

Og så vil jeg ellers give ordet til fru Lilli Gyldenkilde.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Her er det formanden, der giver ordet, kan jeg sige.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Tak, hr. formand.

Ja, valgkampen er ikke alene begyndt; den er i fuld gang.

Jeg vil egentlig gerne sige til statsministeren, at selv om det nu varer fem år, før vi skal have valg til Europa-Parlamentet igen, kan vi så ikke tænke over til den tid, at vi får lagt valget sådan, at vi kan tælle stemmerne op samme dag? For det er et fuldstændigt brud med traditionerne, at man skal til et valg om torsdagen, som ikke bliver talt op før om mandagen. Ikke alene kan man jo have en speciel interesse i at kende disse tal, men der er altså noget med, at vi bryder nogle traditioner.

Nu har vi snakket så meget om forskelligheder hele dagen. Men vi skal altså have den stemmeprocent til Europa-Parlamentsvalget op, og det gælder alle. Det er ikke kun et SF-problem, selv om det måske specielt kan blive det i år. Jeg skal sige om valgkampstemaerne, at det er svært for mennesker, der ikke diskuterer politik til hverdag, at forstå denne debat om Europasamarbejdet. De partier, der kalder sig liberalister, laver planøkonomi og holder fast i det på landbrugsområdet. De partier, der gennem årene har været mest ivrige for at få det indre marked, som jo betød læssevise af direktiver, siger nu fra og vil ikke have direktiver f.eks. på arbejdsmarkedsområdet. De partier som f.eks. SF, der ikke ville have det indre marked med alle dets direktiver, som

jo ikke var til gavn for lønmodtagerne, men næsten alene for virksomhederne, vil nu gerne have direktiver, fordi vi er nødt til at lave nogle regler, så Europas lønmodtagere og faktisk også forbrugerne får nogle beskyttelsesregler.

Det er da forvirrende. Ikke for os herinde, vi kan det jo godt. Selv om det er lykkedes at bilde befolkningen ind, at det handler om økonomi alt sammen, ved vi jo godt, at det er politik, det handler om alt sammen. Men derude ved man det ikke, så i stedet for at tale dansk og forklare tingene, taler man kaudervælsk. Man taler om initiativet, og folk ved ikke rigtig, hvad det er, man siger. Man taler om suverænitetsafgivelse, man taler om subsidiaritetsprincipper, og folk sidder og bliver mere og mere forvirrede og tænker: Det dér gider vi i hvert fald ikke. Og jeg havde nær sagt: Er vi heldige, så bliver de hjemme, og er vi uheldige, så suger vi selvfølgelig modstandersiderne til, som jo spekulerer i, at det også er den slags diskussioner, vi skal have.

Nu har vi i dag haft lidt diskussion – vi har haft en god diskussion, synes jeg – om, hvad Vestunionen er for noget, og hvem fjenden egentlig er. Ja – god og god, men vi har i hvert fald berørt det. Og jeg synes ærlig talt, det er vigtigt at få sagt, at det jo ikke er det, Europa-Parlamentsvalget handler om. Det handler om, hvilke 16 personer der skal repræsentere os fra dansk side i dette samarbejde. Alle de temaer, vi har drøftet i dag, og alle de temaer, vi faktisk drøfter ude på vælgermøderne, handler ikke om det, vi skal befatte os med i Europa-Parlamentet, men det handler om, hvad der skal ske efter 1996.

Jeg må sige, at i SF mener vi, at det, der skal ske, er, at vi selvfølgelig skal fastholde – det har der været en stor diskussion om i dag, så det vil jeg ikke ofre mange ord på – de ting, som vi har fået fastlagt i det nationale kompromis, altså undtagelserne.

Så er der én ting, som er det vigtigste af alt – og jeg ville ønske, jeg kunne blive lige så dygtig, som Venstre er til at holde sig til dette ene hele tiden, ligesom de gør med Vestunionen, for så går man jo igennem lydturen – nemlig at fastholde, at det vigtigste for Europa i de kommende år er, at vi får opbygget et sikkerhedsværn, så vi ikke risikerer større krige og mere ufred i Europa. Vi lever i en krudttønde i de her år, og det sikrer man sig altså efter min